

רבי ישמעאל פרק רביעי עבודה זרה

אלא

ודאי חמרא הוא ונסכיה פיה אע"ג דמוקמינן ליה בזמוריק
אורוקי אפי' חיישינן למחא נגע וכך ולכן הוא דלא רמינן
אדעתין למיחוי משמע מחוך פירושו דבהרקה לבד לא מנסך ליה
ליחסר בהגאה וגם ר"ח כתב דבמוריק אורוקי איט אסור בהגאה

מימר אמר. האי עובד טוכבים דעמיה: **פלקא דעמיה דרבנן**.
חשיבי כי (6) האי שמו שיכרא בתמיה לאל ולדאי חמרא הוא ונסכיה
לעבודת טוכבים ואע"ג דמוקמינן דמוריק אורוקי אפי' חיישינן למחא
נגע ונסך ולכן הוא דלא רמינן למיחוי דבישראל הוה מחוקינן
תורה אור ליה: **ופלקא דשרי שפיר שרי מימר**

מימר אמר סלקא דעתיה דרבנן כי הגוי שיכרא
קא שחו אלא ודאי האי חמרא הוא ונסכיה
מאן דשרי שפיר שרי מימר אמר: ס"ד דרבנן
כי הגוי חמרא קא שחו וא"ל לרדיי תא
אשקינן אלא ודאי שיכרא הוא קא שחו
ולא נסכיה והא קא חוי: **בליליא והא קא**
מרה ליה: בחדתא והא קא נגע ביה בנסמא
וה"ל **מגע עובד טוכבים שלא בבונה ואסור?**

לא צריכא דקא מוריק אורוקי וה"ל כתיב שלא
בבונה וכל כתיב שלא בבונה לא גזרו ביה
רבנן בעא מיניה ר' אבי מר' יוחנן יין ששכבו
עובד טוכבים **מרה א"ל ואימא מונה א"ל**

אנא כדכתיב קאמינא **מבחה מבחה מסבה**
ינה א"ל לשון תורה לעצמה לשון חכמים
לעצמו **מאי א"ל** אסור משום **לך לך**
אמרין גזירא סחור סחור לכרמא לא תקרבו
דבי דמיה אקלף לסבתא הוא חמרא דמוגי
עובד טוכבים ואישתי ישראל מניה ואמר
לחוי משום **לך לך** אמרין גזירא סחור סחור
לכרמא לא תקרבו, אתמר נמי א"ר יוחנן
ואברי לה א"ר אסי א"ר יוחנן יין שמוגו עובד
טוכבים אסור משום **לך לך** אמרין גזירא

סחור סחור לכרמא לא תקרבו **ר"ל איקלען**
לבצרה הוא ישראל דקאכלי פירי דלא
מעשרי ואסור להו **ואמר** מאי דסגדי להו עובדי
טוכבים ושחו ישראל ואמר להו **אחא לקבית**
דרבי יוחנן א"ל **אדמקמוך** **לך לך** הדר -
בצ"ר לאו היינו בצרה, יומים של רבים אין

נאמרין, רבי יוחנן למעמיה
דאמר

ששכבו - שמוגו עובד טוכבים לתקט (ג) בשתייה אסור אף בהגאה ואע"ג דלא נגע משום
הרחקת עבירה כדלמרינן לך לך אמרין גזירא כו' מיהו נמלא בפירות אחרים של רש"י אסור בשתייה משום הרחקת עבירה אבל
בהגאה ודאי לא מיתסר דלא עדיף ממגייעה ע"י ד"א שלא בצוונה כי הוא דנגע ברישא דלוליבא (נעיל דף קי) וגם ר"ח כי
דכל לך לך לא חשיב בהגאה וה"ל דלמרינן בסמוך לא והכרו על יום משום יין נסך אלמא קאם הוא דקנים לכו משום לך לך אמרין
ובסמוך הוא חמרא דמוגי עובדי טוכבים ושחו ישראל ואסור אף בהגאה מטעם קנה דפריש' ואע"ג דלא מפרש ליה
בהדיא מ"מ הכי הוא מידי דהוא חמרא דסגדי עובדי טוכבים ושחו ישראל דאסור ליה בהגאה משום עבודת טוכבים: **כדכתיב** קאמינא
מסכה ינה - ואע"ג דכתיב נמי (שיר ז) אל יחסר המוגו היא חמינה ביין עלמא אבל מסיכה הוא תיקון מים ביין: **כתב** הר"י א"ז בזמן
הזה עובד טוכבים ששכב ביט של ישראל מותר למכרו לעובדי טוכבים דלא בקיאי בשכשוך כדפרישית לעיל אבל בשתייה אסור ודוקא
שלא נתקן ליגע כדי להכעיס ישראל ולהפסדו אבל אי חזינן לדעתיה לעבוד טוכבים שמוג עבוי של ישראל כדי להכעיסו ולהפסדו
הוא שרי אפילו בשתייה דכ"ה לא גזרו רבנן והיכא דזרק ליה העובד טוכבים החפץ לזכור כדי להכעיס ואפילו אולי מיניה (ד) גנון שפסם
בו מותר בשתייה וכן איתא בתשובת רב היי בר נחמן גאון ובפסקי ריב"א וכן מוכח הסוגיא קרוב הדבר בעיני דאפי' אס עבד העובד
טוכבים בידו להכעיס מותר בשתייה וכ"כ בתשובה פטס אחת היה צורו של ישראל מלא יין ובה אגס אחד ונתן ידו לתוכו להכעיס והיה
שם זקן אחד ירח שמים שבוש נהרג על קידוש השם צעורה ושמעט שלקח מן היין כלי וטעה ממנו בפני האגס כדי שלא יהא רגיל לטעות
כן לישראל אחר עכ"ל הר"י: **אדמקמוך** עלין זל הדר - פי' הקונט' בעוד שבגדיך עלך חזור אלגס והתר ללס ולא תשהה אפי'
לנוח מטורח הדרך ויפה כוון דלין לפרש' שלא תפסוד בגדיך בהוראתך דבשביל שטעית תאטרך ללס כדלמרינן בפ"ק דסנהדרין (דף ו')
דהא מוקמינן ליה החס בגשא ונתן ביד ועוד דהא רשב"ל מומחה לב"י הוה ופטור מלשלם: **בצ"ר** לאו היינו בצרה - והא דאמר רשב"ל
בפ"ק דמסכת (דף יב') ג' טעיות עתיד שר של רומי לטעות כו' כסבור שגלה לבצר והוא גולה בצלחה היינו לבתר דשמעה מר' יוחנן
דסבר איכו דבצר לאו היינו בצרה או הודה כי גס בטעות זה יטעה שר של רומי בצר לאו היינו בצרה פי' אלח חולה ללרץ הוא אפילו חייבת
במעשר ולכן הוקיפו ר' יוחנן להתייר להם ומשמע מהכא (דמו"ל) לא מייחייב במעשר וכן משמע בפ"ק דחולין (דף ו') וס' ד"ה והימר) גבי ר"מ (ר"ע ע"פ)
שאכל עולה של ירק צבית שאן והימר ר' צית שאן כולה על ידו משום דהוה סבר דבית שאן מחו"ל היא וקשה דלילו בכל שאר החלומד משמע
דחו"ל חייבת במעשר דקאמר בצבורות כפ' עד כמה (דף מ') ובפ"ק דבינה (דף ע') תרומת חו"ל אוכל והולך וחל"כ מפרשין וכן רבה מצטיל
לה ברוב ואכלי לה בימי טומאתו וקאמר נמי החס" רב טובי הוה ליה גוצא דחמרא דתרומה וכו' צטוט טותיס (גדה דף ל"ג) מעשה היה
בפומבדיהא והטבילה קודם לאחא ויש רואים לומר דהני מילי בדגן תירוש ויגהר דבארץ גופה מייחייב מן התורה ולכן בחו"ל גזרו רבנן
אבל בשמעתין ובפ"ק דחולין (דף ו') מייירי במעשר ירק דאפי' בארץ נמי לא מייחייב אלח מדרבנן ולכן בחו"ל לא גזרו ולא נהירא דהא
גבי לוף נמי דלא מייחייב בדרך אלח מדרבנן אמרינן בפ' בילד מברכין (נדרות דף ל"ו) דחייב אף בחו"ל דקאמר בללף של ערלה בחו"ל
זרק האביזות ואוכל הקפריסין ונימא הלכה כר"ע אי אשמעינן הלכה כר"ע הוה חמינה אפי' בדרך כו' ולא שמעינן כל המיקל בדרך
הלכה כמותו בחו"ל אי אשמעינן הכי הוה חמינה ח"מ גבי מעשר דבארץ גופה דרבנן אבל גבי ערלה כו' ועוד אמרינן בפ"ק דבינה (דף
יב) מוללין מיליות ומפרכין בקטניות ביו"ט א"כ מילי תרומה שוכחי בהרמיה אלמא בקטניות שהוא כשאר פירות מילי תרומה בחו"ל
ותירך ר"ח דהכא ובפ"ק דחולין מייירי דמאי כדסגן במס' דמאי (פ"א מ"ג) מכויב ולהלן פטור מן דמאי דבדמאי הקילו ואם
תאמר והא דתקן (דמאי פ"ב מ"א) אלו דברים מתעשרים דמאי בכל מקום הדבילה התמרים החרובים והאורז והבמון וא"כ
לימא ליה ר"ש בן לקיש לרבי יוחנן בהני פירות אסרי ליה וי"ל דרבי יוחנן היה יודע שלא אסר באותן פירות דוקא מיהו
הקאס

עד א מ"י ס"ג ס"ג
מחלות אסורות
ס"ג ו ס"ג ל"ג ק"ח
מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז
עד ב מ"י ס"ג ס"ג
ס"ג י"ג ס"ג ס"ג
ק"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז
עד ג מ"י ס"ג ס"ג
מחלות אסורות
ס"ג ו ס"ג ל"ג ק"ח
מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מבנה
ט"א קבולות:
1-2 מ"ג 2022 כ"ב
2-2 כ"ח

הגות הב"ח
(6) רש"י ד"ס ס"ג
וכו' כי ה"ס ס"ג
(7) ר"ח ח"א וכו' דמ"א
(8) מ"י ח"א (ג) ח"א
(9) ח"א ח"א
ד"ה ששכבו לך לתקט
לכתיב: (7) ר"ח כתב
כ"י וכו' ח"א ח"א
ומיניה כגון:

מבנה
כ' מ"א ח"א ח"א
ח"א ח"א

א"כ ס"ג ס"ג ס"ג
כ"ל ד"ה ס"ג ס"ג
מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז
עד ב מ"י ס"ג ס"ג
ס"ג י"ג ס"ג ס"ג
ק"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז

מ"ש"ע י"ד ס"י ק"ה
ס"ט"ף ז